

spares, uden at det skader vort Samfundsliv. Og den Konto, paa hvilken vi kunne og bør spare, er, efter min Opfattelse, selvfølgelig de militære Udgifter, for det, vi kunne spare der, skader ikke alene ikke det økonomiske Liv, men skader i det hele taget ingen Interesser. Det er min Overbevisning — der er andre, som have en anden, det ved jeg —, at om vi ofrede selv det dobbelte af det Beløb, vi nu ofre til Militærudgifter, have vi dog ikke dermed naaet at sikre vort Lands Selvstændighed det mindste. Derfor betragter jeg de Udgifter som fuldstændig spildte. Og naar saa Forholdet er det, at Militærudgifterne fra Finansaaret 1900—01 til Finansaaret 1911—12 ere stegne fra 19,436,000 Kr. til de 35,770,000 Kr., der ere opførte paa det foreliggende Finanslovsforslag — altsaa alt medregnet, ogsaa de Militærudgifter, der skjule sig paa andre Ministeriers Budgetter —, er Stigningen saa kolossal, at den selvfølgelig har betydelig Indvirkning paa vore finansielle Forhold baade nu og i Fremtiden. Selv om man fra forskellig Side gør gældende, at endnu have de vedtagne Militærlove ikke virket saaledes, at de have haft nævneværdig Indflydelse paa det store Underskud paa 51 Mill., som det sidste Statsregnskab indeholder, saa have dog Militærudgifterne, der ere stegne Aar for Aar, bidraget deres til, at vi have faaet det Underskud, vi have. Men de Udgifter, der kræves i de kommende Aar og navnlig paa den Finanslov, der nu er forelagt os, ere Udgifter, som vi skulle afholde, og som vi ikke kunne afholde, medmindre vi optage nye Laan, foruden at de give os stigende aarlige Udgifter. Og saa ere vi endda ikke naaede Bunden.

Naar Højre er saa begærligt efter at faa vedtaget nye Skatter og faa dem vedtaget straks, er det selvfølgelig ikke af Lyst til at lægge nye Byrder paa Befolkningen, men det er, fordi vi, som de sige, skulle have skabt Balance, og ikke alene det, men saadanne Forhold, at vi ogsaa have en Reservefond. Og vi kunne selvfølgelig alle sammen være glade ved, om det kunde lykkes os, men naar Højre saa inderligt ønsker at faa skabt ikke alene Balance, men en Reservefond, er det, fordi de vide, at naar den Dag kommer, da vi igen skulle til at behandle det militære Spørgsmaal, da vil Opnaaelsen af deres Ønske om at faa Københavns Befæstning ikke alene bevaret, men ogsaa udviklet, i høj Grad være afhængigt af, om der er Penge til Stede. Det blev ganske vist sagt forleden Dag af en æret Taler, at han beundrede det danske

Vælgerfolk for, at det til Trods for den økonomiske Situation, hvori vort Folk befinder sig, alligevel havde givet Tilslutning til de vedtagne Forsvarslove og derved vist sin Forsvarsvillie. Skønt det blev sagt, er jeg alligevel af den Overbevisning, at naar det danske Folk ved de nys foregaaede Valg med et Flertal sluttede sig til dem, der ønskede at bevare disse Forsvarslove, saa var det, fordi det ikke havde noget rigtigt Overblik over, hvorledes den finansielle Situation var. Jeg tvivler ikke om, at hvis det havde været klart for Befolkningen ved de Valg, der have været affholdte om det Spørgsmaal, at den finansielle Situation vilde blive, som den er i Øjeblikket, saa havde det været vanskeligt, ja, jeg tror næsten umuligt at gennemføre Forsvarslovene. Naar derfor den Tid kommer, da den Del af Forsvarslovene, som vi maaske kunde kalde deres Løfteparagraffer, Bestemmelsen om Nedlæggelsen af Københavns Befæstning, skal gennemføres, saa vil der komme til at staa en stor ny Kamp om Forsvarssagen, og skal Højre da have Haab om at gennemføre den Tanke, som er dets Ideal, ikke alene at bevare den nuværende Befæstning omkring København, men ogsaa at faa den forbedret efter Nutidens Krav, saa maa der Penge til. Derfor ere de saa ihærdige for at skaffe Penge i Statskassen. Jeg kan sige for mit eget Vedkommende, at lige saa ihærdige de ere for at skaffe dygtigt med Penge i Statskassen, for at de kunne have let ved at gennemføre deres militære Ideal, lige saa ihærdige ville vi, der ere Modstandere af, at vi skulle videre ad den Vej og ødsle flere Penge ud til det Formaal, være i vor Modstand mod, at der skal suges nye Skatter ud af den menige Befolkning for at søge at skaffe disse Penge til Veje. Det undrede mig ogsaa noget at høre det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), naar han talte om, hvorledes man skulde skaffe de mange Penge til Veje, han kunde nemlig ikke som det ærede Medlem for Odense 2den Valgkreds (Halsted) nøjes med 3—4 eller 4—5 Millioner, men vilde have 30 pCt. Forhøjelse af Jernbanetaksterne, hvilket vilde andrage ca. 15 Mill., og saa skulde vi endda, mente han, have nye Skatter for en halv Snes Millioner. Det er altsaa en ret alvorlig Mundfuld, han tager. Det undrer mig noget at høre ham tale om at forhøje Jernbanetaksterne og ikke i den Forbindelse i alt Fald nævne, at dersom vi skulle gaa til at forhøje Jernbanetaksterne, bør det ske paa en saadan Maade, at vi ikke komme til at forurette vort hjemlige Næringsliv